

Δυνατές Αναμνήσεις

Χριστουγεννιάτικων διακοπών

2012

Κάποτε ήταν Χριστούγεννα

Τα Χριστούγεννα, μια γιορτή τόσο όμορφη αλλά συνάμα και τόσο στενάχωρη. Θυμάμαι λοιπόν εκείνα τα Χριστούγεννα, τα πρώτα που θυμάμαι. Ήμουν 6 χρονών αλλά έχουν χαραχτεί ανεξίτηλα στη μνήμη μου. Είχα την ανυπομονησία να δω, να καταλάβω, αλλά κυρίως να νιώσω, όλα αυτά τα συναισθήματα των Χριστουγέννων.

Μετρούσα τις μέρες, τα λεπτά, μέχρι το ημερολόγιο να δείξει Χριστούγεννα. Κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ σκεφτόμουν όταν θα ερχόταν εκείνες οι γιορτινές μέρες τί θα έκανα.

Ήρθε και η στιγμή για το γράμμα του Αη-Βασίλη.

Τότε πέρασαν σαν αστραπή από το μυαλό μου χιλιάδες σκέψεις για το τί θα ζητούσα. Γρήγορα κατέληξα σε αυτό που πραγματικά ήθελα. Του έγραψα ότι απλά επιθυμούσα να είμαι γερός με την οικογένεια στις γιορτές αφού σκεφτόμουν με θλίψη πόσοι άνθρωποι ειδικά μια τέτοια άγια μέρα, είναι ολομόναχοι ή άρρωστοι.

Ήμουν τόσο μικρός κι όμως είχα καταλάβει αυτό που οι άλλοι άνθρωποι το καταλαβαίνουν μετά από χρόνια. Ήξερα τί πραγματικά ήθελα. Ναι, ήταν Χριστούγεννα και στο σπίτι επικρατούσε πανικός για το γιορτινό τραπέζι, για το στολισμό αλλά κυρίως γιατί όπως κάθε φορά ο χρόνος δεν έφτανε αφού είχε φτάσει η μέρα και δεν το είχαμε συνειδητοποιήσει. Ήταν η πιο χαρούμενη μέρα της ζωής μου. Τελικά όμως όπως ήρθαν έτσι κι έφυγαν. Λες κι ήταν όλα μια στιγμή. Είχα στεναχωρηθεί πολύ. Τότε δεν καταλάβαινα αυτό το μάθημα της ζωής. Όμως τώρα καταλαβαίνω ότι η ζωή είναι

πολύ μικρή και για αυτό θα πρέπει να χαιρόμαστε την κάθε στιγμή και όχι να επιλέγουμε πότε θέλουμε να χαρούμε, γιατί αν το κάνουμε αυτό η στιγμή που θα έχουμε επιλέξει έτσι όπως θα έρθει, έτσι και θα φύγει τόσο γρήγορα που δε θα καταλάβουμε τίποτα.

Θα επιθυμούσα λοιπόν οι άνθρωποι να καταλάβουν ότι η χαρά δεν είναι μόνο τα Χριστούγεννα σαν γιορτή αλλά τα συναισθήματα που παίρνεις και δίνεις, οι αναμνήσεις που θα μας συντροφεύουν για την υπόλοιπη ζωή μας. Αυτό είναι το πραγματικό δώρο για τον άνθρωπο.

Διακοπές στη Γερμανία

Θυμάμαι πριν από 4 χρόνια που πήγαμε στην χριστουγεννιάτικη αγορά του Βερολίνου στη Γερμανία. Αυτό που θυμάμαι περισσότερο ήταν το ψυχρό κρύο που έκανε στο Βερολίνο. Όσα ρούχα και να φορούσαμε υποφέραμε από το κρύο. Τα δόντια μας τρίζανε, τα χέρια μας τρέμανε και δεν μπορούσαμε να πιάσουμε τίποτα. Το αγαπημένο μου μέρος ήταν η Χριστουγεννιάτικη αγορά με τα ζεστά πικάντικα λουκάνικα της και τα πάρκα διασκέδασης. Στην χριστουγεννιάτικη αγορά δοκίμασα δύο φαγητά που τα θυμάμαι ακόμα, το ένα ήταν τα γερμανικά λουκά-

2016

νικα και το δεύτερο ήταν το γκούλας που είναι μια ζεστή ουγγαρέζικη σούπα με μοσχάρι και πάπρικα. Το ξενοδοχείο μας είχε πολύ ωραία γεύματα αλλά ενώ εμείς λέγαμε να φάμε στο ξενοδοχείο οι γονείς μας, μας λέγανε να πάμε κάπου έξω και να φάμε στην χριστουγεννιάτικη αγορά. Θυμάμαι χαρακτηριστικά μια παγωμένη πίστα - τσουλήθρα όπου έπαιρνες ένα σωσίβιο και την κατέβαινες με ταχύτητα. Είχε πολύ κόσμος στην ουρά και για την κάθε γύρα περιμέναμε πάνω από δέκα λεπτά. Παρόλο το κρύο όμως εμείς περιμέναμε υπομονετικά στην ουρά και άξιζε τελικά τον κόπο επειδή μου χαράχτηκε στη μνήμη.

Πέρασα πολύ ωραία σε αυτό το ταξίδι και εύχομαι να ξαναπάω στο Βερολίνο όταν σταματήσει αυτή η πανδημία και μπορέσουμε να αρχίσουμε να ταξιδεύουμε πάλι.

Πολυχρόνου Ιάσων Γ6

ΑΞΕΧΑΣΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Της Δανάης Γαλλιού Β1

20...

Αξέχαστα Χριστούγεννα!

Ήταν, νομίζω, άνοιξη ακόμη όταν οι γονείς μου άρχισαν να σχεδιάζουν το χριστουγεννιάτικο ταξίδι στην Γερμανία. Θα επισκεπτόμασταν οικογενειακώς τους φίλους μας που μένουν στη Νυρεμβέργη. Θα μας φιλοξενούσαν στο σπίτι τους. Αυτό σήμαινε πως τέσσερεις γονείς και έξι συνομήλικα παιδιά θα τρώγαμε, θα παίζαμε και θα γιορτάζαμε όλοι μαζί για δέκα ημέρες! Ήμουν τόσο ευτυχισμένη και μόνο με την ιδέα, που πέρασαν η άνοιξη, το καλοκαίρι και το φθινόπωρο χωρίς να το καταλάβω! Στο νου μου είχα μόνο το εξής: «Αναχώρηση 24 Δεκεμβρίου, 5 η ώρα».

Το σχέδιο έλεγε πως Παραμονή των Χριστουγέννων θα λέγαμε τα κάλαντα το πρωί και αμέσως μετά...αεροδρόμιο ολοταχώς!

Το βράδυ πριν την παραμονή πήγαμε να αποχαιρετήσουμε τους παππούδες μας και γυρίσαμε αργά. Τα αδέρφια μου κι εγώ ανυπομονούσαμε να κοιμηθούμε για να ξημερώσει η μέρα αναχώρησης! Τρέξαμε στα σκαλοπάτια για να μπούμε στο σπίτι και... ανοίγοντας μάς περίμενε μια έκπληξη!... Όλα άνω κάτω, τα πάντα πεταμένα στο πάτωμα, ρούχα, βιβλία, χαρτιά, συρτάρια... Οι διαρρήκτες είχαν μετατρέψει γιορτινό μας σπίτι σε χάος!

Σταθήκαμε παγωμένοι και κοιταζόμασταν χωρίς να μιλάμε...

Η μαμά και ο μπαμπάς μάς καθυσύχασαν: «Είμαστε όλοι καλά. Δεν θα στενοχωριόμαστε για αντικείμενα. Ό,τι έγινε, έγινε!» Σε λίγα λεπτά εμείς οι τρεις βρισκόμασταν στο σπίτι των γειτόνων μας, όπου και θα διανυκτερεύαμε. Οι γονείς μου παρέμειναν στο δικό μας για «να δουν τι θα κάνουν». Με τη νύχτα, ξύπνησα και κοίταξα από το παράθυρο το σπίτι μας. Η μαμά είχε ανάψει τα λαμπάκια στο μπαλκόνι και στο δέντρο... «...δεν κοιμούνται...» σκέφτηκα. Αναρωτιόμουν τι θα γινόταν... «Πάει το ταξίδι...πάνε τα κάλαντα...πάνε οι γιορτές...πάνε όλα...τι κρίμα...»

Με ξύπνησαν ομιλίες. Ήταν οι γονείς που ήρθαν να μας καλημερίσουν και είχαν φέρει ρούχα και σκουφιά και τα τριγωνάκια για να βγούμε για κάλαντα με τους φίλους μας! «Να περάσετε όμορφα και να είστε πίσω νωρίς γιατί... πρέπει να πάμε και αεροδρόμιο...!»

«Τι;;;!Θα πάμε;;;! Μα...πώς;...αφού...»

«Δεν θ' αφήσουμε κανέναν να χαλάσει τα όμορφα σχέδια μας!» είπαν η μαμά και ο μπαμπάς με μια φωνή.

Εκείνα τα Χριστούγεννα πήρα το πιο δυνατό μήνυμα:

«Ό,τι κι αν συμβεί...συνέχισε να κυνηγάς τη χαρά στη ζωή!»

Δανάη Γαλλιού

Ήταν παραμονές Χριστουγέννων το έτος 2014, όταν μας κάλεσε ο πατέρας μας και τα τρία αδέρφια για να μας υπενθυμίσει να στείλουμε γράμμα στον Άγιο Βασίλη. Σαν έτοιμη από καιρό, κάθισα και με την παιδική μου αθωότητα, έγραψα «ότι θέλεις εσύ να μου φέρεις», ελπίζοντας για ένα ωραίο παιχνίδι και το άφησα σε ένα από τα κλαδιά του στολισμένου μας δέντρου.

Όταν ήρθε η Παραμονή της Πρωτοχρονιάς, μαζευτήκαμε όλοι πατροπαράδοτα γύρω από το Χριστουγεννιάτικο έλατο ψάλλοντας τα κάλαντα. Ξαφνικά ακούστηκε φασαρία να έρχεται από τη σοφίτα. Χωρίς να φοβηθώ ανέβηκα τρέχοντας την σκάλα. Καθώς ανέβαινα, ο ήχος αυξανόταν ρυθμικά, μοιάζοντας με ποδοβολητό. Ο πατέρας είπε τότε, ότι έτσι κάνουν οι τάρανδοι του Αγίου Βασίλη. Τον πίστεψα! Τράβηξα την σκάλα της σοφίτας και από το βάθος άκουσα μια βαριά ανδρική φωνή, να με χαιρετά και να μου κάνει την ερώτηση αν ήμουν καλό παιδί. (Δε μπορούσα να φανταστώ τότε ότι ήταν ο μεγάλος μου αδερφός). Με κατακόκκινη στολή ψηλός, γεροδεμένος και ένα κόκκινο μεγάλο σάκο, εμφανίστηκε ο Άγιος Βασίλης, δίνοντάς μου μια παράξενη και ταυτόχρονα γλυκιά χαρά, που στα μάτια και στην παιδική μου ψυχή ήταν μαγικά.

Οικογενειακές στιγμές

2019

Μια πολύ δύσκολη αναμνήσι τα χρόνια Χριστουγέννα, ήταν όταν μαθευτηκε οδόν μου η οικογένεια στο σπίτι μας για το διαμενο τραπέζι. Αρχικά πρωι πρωι χρω υγις 7 η ώρα είχε έρθει η γιαγιά και ο παππούς μου. Ο παππούς έβλεπε τηλεόραση με τον μπαμπά έν η γιαγιά και η γιαγιά ξεκίνησαν τις προετοιμασίες των φαγητών. Αργότερα, κατά τις 10 η ώρα ήξε και ο αδελφός μου. Συνήγαμε φαγητά γλυκό και ζαχα ανέβηκα- με στο δωμάτιο μας να παίξουμε βιντεο παιχνίδια. Στην συνέχεια κατά τις 2 η ώρα κατέβησαν η θεία με τον θείο μου μαζί με τα δαδέρια μου και στο έκεις παίξαμε στο δωμάτιο μου, ο πατέρας, ο παππούς και ο θείος μου βλέπανε ποδοσφαίρο παραβλέπον η θεία μου πήγε να βοηθ- υει την γιαγιά και την μαμά μου. Έπειτα το απογευμα ήρθε και ένας φίλος μου να παί- μαζί μας γιατί οι γονείς τ- δαδέραιοι μέχρι αργά. Είχαμε μαζί μας και παρναίμε υπέροχα. Τέλος μέχρι τις 9 η ώρα οι γονείς υβίζωνταν στο σαλόνι και έν και τα υποδομα παιχνίδια παίζαμε στο δωμάτιο μα μέχρι τον ύπνο υνα άρχισαν να πνυχούν όδοι. Μοις άσχυριζαν οι κατευμένοι, βοηθούσαμε όδοι στο υμμάζεμε τον υγιτίον και τον κουραυμένοι, αλλο χα- τρμένοι λυγάρη για ύπνο τους

Τζάρτζης Πέτρος

B4

Τα περσινά Χριστούγεννα

2019

Τα περσινά Χριστούγεννα

Τα περσινά Χριστούγεννα ήταν από τις πιο όμορφες διορτές της ζωής μου. Θα μου μείνουν αξέχαστα γιατί περάσαμε εγώ και η οικογένειά μου καταπληκτικά. Συγχρόνως ήταν κάπως απρόσμενα αλλά θαυμάσια.

Λοιπόν, ήταν παρορμηική Χριστουγέννων και ηραστόν εγώ, η οικογένειά μου και η διασίδα μου στην Κύπρο. Όλοι μας ήραστον σεναπρωρημένοι εφότι ήραστον ροκιδά από τους δικούς μας. Ξαφνικά χτυπάει το κουδούνι στις 12 της μεσονυχτιάς. Δηκωθήκαμε όλοι με περέρεια για το ποιός ήταν τέτοια ώρα. Η ραρό μου άνοιξε την πόρτα και είδε την αδελφή της, με δάη της την οικογένειά. Η θεία μου είχε έρσει από τούόρα κερία δισανας μας εόνει έεπληγή! Με αυτό τα απρόσμενα θρονότα, πως μπορεί κανείς να κοιμηθεί; Αυταλλίζαμε τα δώρα, αν και πολύ σργάζ έβαλαμε ραδική, αφού δεν υπάρχουν ώρες κοινής ηουκίας στην Κύπρο και ευχαριστηθήκαμε την θραβιά. Το επόμενο πρωί φάγαμε ένα πλούσιο πρωινό και συζητήσαμε για θιόεορα επίκαιρα θέματα. Το μεσημέρι φάγαμε ετότα γεμιστή με πατάτες και πολλά άλλα εδέσματα.

Δυστυχώς έλα τα κορά τελειώναν γρήγορα. Η θεία μου και η οικογένειά της έπρεπε να φύγουν.

Παρά όλα αυτά πέρασε υπέροχα και ποτεώω πως εόποια σιμμή θα αναρωσώμε θανά τους δικούς μας και θα πέρασoure όμορφα τα Χριστούγεννα.

2019

Παναγιωτίδου

Μαριλένα Βι

Εκδρομή στον Μύλο των Ξωτικών

Τα Χριστούγεννα είναι η αγαπημένη γιορτή όλων των παιδιών. Έτσι λοιπόν και για μένα η πιο δυνατή μου ανάμνηση προέρχεται από τα Χριστούγεννα του 2018.

Ήτανε παραμονή Χριστουγέννων και η οικογένεια και εγώ αποφασίσαμε να πάμε μια βόλτα στα Τρίκαλα και συγκεκριμένα στον Μύλο των Ξωτικών. Το βράδυ της παραμονής Των Χριστουγέννων είχαμε κανονίσει να μείνουμε σε έναν παραδοσιακό ξενώνα στην Καλαμπάκα. Ήμουν ενθουσιασμένη γι' αυτό το ταξίδι καθώς είχα δει από την τηλεόραση ότι ο Μύλος των Ξωτικών ήταν το πιο εντυπωσιακό Χριστουγεννιάτικο πάρκο σε όλη την Ελλάδα.

Ύστερα από ταξίδι δυόμισι ωρών περίπου φτάσαμε στον προορισμό μας. Είχε βραδιάσει ήδη και η πρώτη εικόνα που αντίκρισα ήταν μαγική. Τα χιλιάδες φώτα από τον Μύλο των Ξωτικών είχαν δημιουργήσει μια φοβερή ατμόσφαιρα. Ήταν ότι πιο όμορφο είχα δει ποτέ μου. Ο αδελφός μου και εγώ αμέσως ξεκινήσαμε την ξενάγηση μας σε όλα τα παιχνίδια του πάρκου. Το παγοδρόμιο ήταν το αγαπημένο μου φυσικά. Ο αδελφός μου ήθελε να δοκιμάσει και αυτός. Βάλαμε τα κράνη μας και ξεκινήσαμε το πατινάζ. Οι τούμπες του αδελφού μου ήταν αρκετές. Δυστυχώς ενώ όλα κυλούσαν τέλεια ξαφνικά βλέπω τον αδελφό μου να έχει αίματα κάτω από μάτι. Σε μια πτώση του σκίστηκε το μάγουλο του από τον πάγο κάτω από

2018

Βλάχου Κωνσταντίνα

B1

το μάτι. Αμέσως έτρεξαν για τις πρώτες βοήθειες γιατροί από το πάρκο αλλά δυστυχώς δεν γλυτώσαμε τα ράμματα στο νοσοκομείο των Τρικάλων. Η διάθεση μας φυσικά χάλασε και η στεναχώρια όλης της οικογένειας ήταν μεγάλη. Αυτό που μου έκανε τρομερή εντύπωση ήταν ότι ο αδελφός μου δεν έκλαψε καθόλου. Λες και ήταν μεγάλος άντρας.

Αλλά αυτό που ακολούθησε ήταν κάτι που δεν το περίμενε κανένας από την οικογένεια. Αφού τελείωσε ο γιατρός με τα ράμματα ο αδελφός μου ζήτησε να ξαναγυρίσουμε στον Μύλο των Ξωτικών. Φυσικά και δεν του χαλάσαμε το χατίρι. Ήταν πολύ συγκινητική η αντίδραση του. Εννοείται ότι παγοδρόμιο δεν ξανακάναμε αλλά κάναμε όλα τα υπόλοιπα παιχνίδια. Μπορώ να πω ότι αρχίσαμε πάλι να γελάμε και να παίζουμε με τον αδελφό μου παρόλο που αυτό το ατύχημα παραλίγο να μας αλλάξει όλα τα σχέδια και να μας αναγκάσει να γυρίσουμε Θεσσαλονίκη. Η συνέχεια ήταν πολύ όμορφη αφού στο τέλος της βραδιάς πήγαμε στον ξενώνα. Ένα πολύ όμορφο παραδοσιακό δωμάτιο με υπέροχη θέα και αναμμένο τζάκι.

Αυτό που με χαροποίησε παρά πολύ ήταν ότι ο αδελφός μου ήταν καλά. Πραγματικά αντέδρασε όπως ένας μεγάλος άντρας στο ατύχημα. Ήταν μια πολύ δυνατή ανάμνηση για μένα η συμπεριφορά του τότε. Το ταξίδι μας στον Μύλο των Ξωτικών σίγουρα θα μου μείνει αξέχαστο για πολλούς και διάφορους λόγους όπως καταλαβαίνετε. Οπότε ας πούμε Καλά Χριστούγεννα με υγεία πάνω απ' όλα για όλο τον κόσμο.

Βλάχου Κωνσταντίνα

B1

2019

ΤΑ ΠΙΟ ΑΞΕΧΑΣΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μια υπέροχη αναμνηση που έχω από τα Χριστούγεννα είναι το ταξίδι που έκανα πέρυσι με την οικογένειά μου στο Bansko στη Βουλγαρία.

Ήταν αρκετά μεγάλο ταξίδι και η πρώτη μου φορά που περνούσα τα εόρτα. Όταν φτάσαμε στο μέρος που θα μείναμε ζαφνιάστηκα λιγότερο! Ήταν πολύ όμορφο με πολλά χιόνια και πολλούς τουρίστες. Αφού πήραμε στο Ξενοδοχείο που θα μείναμε και αφήσαμε τα πράγματά μας πήραμε μια βόλτα για να δωρίσουμε καλύτερα το μέρος. Βρήκαμε το έργο και ένα υπέροχο διακοσμημένο μπαλόνι ο που ζευγαριό. Είχε αυτό κάποιον χαρακτήρα! Όταν ξυπνήσαμε τη δεύτερη μέρα και πήραμε ψάδι. Μετά από λίγη ώρα περιπατήσαμε φτάσαμε στα τελεφερίκ που θα μας πήγαναν έλυνα στην κορυφή του βουνού. Όταν φτάσαμε εκεί φορέσαμε τα πέδιλα του έλκι και ξεκινήσαμε να κατεβαίνουμε την πλαγιά. Είχα τον αδελφό μου που είχα έλμας πιο σπρόροποι έλμας πιο μικρότα από τις αδελφές μου. Πολλές φορές

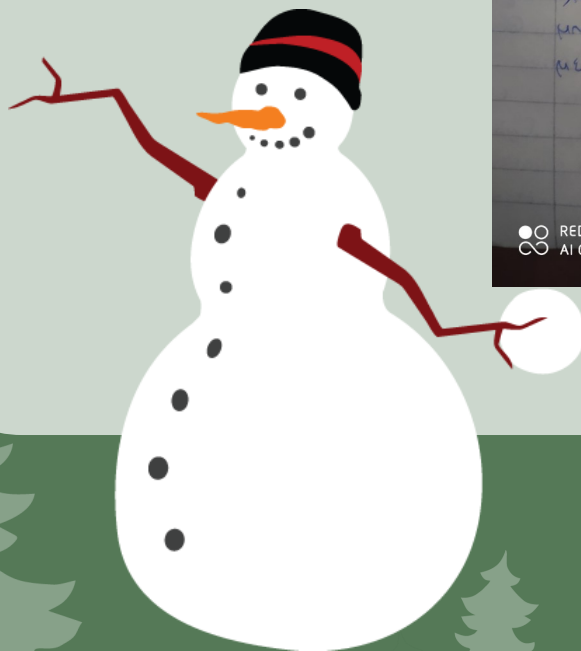
που μας άρεσαν τις καναρί παραπάνω από δύο φορές. Είχε φτάσει η στιγμή που ήρθε να φύγουμε και να χωρίσουμε πίσω στο Ξενοδοχείο. Οι αδελφές μου ήταν κουρασμένες και είχαν ήδη κατεβεί με τα τελεφερίκ. Οι αδελφές μου μου πρότεινε να κατέβουμε για μια φορά του βουνού με τα τελεφερίκ για να κάνουμε μια ^{μετά μόνοι} πολύ δύσκολη πίστα. Είχα δειχτεί. Ήταν η πιο τρομακτική και δύσκολη πίστα που έχω κάνει. Μετά από λίγη ώρα καταφέραμε και κατεβήκαμε. Όταν χωρίσαμε στο Ξενοδοχείο κάναμε ερώ και τα αδελφά μου τ'ακούζι. Ήταν πολύ ωραία αλλά δυστυχώς έπρεπε να επιστρέψουμε στην Θεσσαλονίκη.

Πέρασα υπέροχα και δεν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ αυτή την εμπειρία. Θα ήθελα να μπορούσα να το ξανακάνω αυτό το ταξίδι μετά από κάποια χρόνια.

● REDMI NOTE 8T
● AI QUAD CAMERA

ΝΤΑΛΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Γ5

2011

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΟΝΕΙΡΟΥΠΟΛΗ

Ήταν Χριστούγεννα του 2011, αποφάσισαν οι γονείς μου να μας πάνε στην Ονειρούπολη στην Δράμα. Είναι ένας προορισμός πολύ δημοφιλής για τις γιορτές.

Εγώ ήμουν πάρα πολύ μικρός αλλά θυμάμαι πολύ έντονα, πολλά πράγματα.

Ήταν μια χειμωνιάτικη μέρα με πολύ ομίχλη τόσο που δυσκολευτήκαμε αρκετά στο ταξίδι από Θεσσαλονίκη στην Δράμα.

Ανάμεσα στην ομίχλη, πολύχρωμα λαμπάκια και παιχνίδια ζαχαρωτά και μυρωδιές, τραγούδια χριστουγεννιάτικα και τρίγωνα. Όλη η κατάσταση αυτή με είχε φρικάρει λίγο και δεν σταματούσα την γκρίνια και το κλάμα με τίποτα.

Φτάνοντας στο σπιτάκι του Αη Βασίλη για καλή μας τύχη δεν είχε κόσμο να περιμένει. Εγώ έκλαιγα ασταμάτητα, τότε με πήρε αγκαλιά ο Αη Βασίλης σχεδόν με το ζόρι αφού δεν σταματούσα να κλαίω και με πήγε μέσα στο σπιτάκι του. Δεν θυμάμαι τι μου είπε μέσα, αλλά ηρέμησα και μεταμορφώθηκα σε ένα παιδάκι που απόλαυσε στην συνέχεια την εκδρομή, με κέφι και χαρά.

Δεν θυμάμαι ακριβώς τα πάντα καθώς ήμουνα 4,5 ετών, αλλά οι γονείς μου πάντα μου λένε ότι το πνεύμα των Χριστουγέννων μέσω του Αη Βασίλη έκανε το θαύμα του.

2011